

**Dr. Danszky István
(1927–2014)**

2014. december 8-án reggel 7:10-kor, 88. életévében visszaadta lelkét teremtőjének – szólt a rövid hír! De hát ki is volt dr. Danszky István?

Neve a mai fiatal erdészeknek talán csak az ún. „Danszky-

féle” erdőművelési munkagépsor (Danszky-féle altalajlazító) révén lehet ismerős. Az idős, ma már nyugdíjas erdész korosztály számára viszont nagyon is ismert személyiség volt.

A születési évére tekintve nyugodtan elmondhatjuk: nemcsak az erdészeti szakma szempontjából, de Magyarország történetében is egy igen nehéz és bonyolult-zavaros időszaknak volt az aktív szereplője 1945–1990 között. Az, hogy az erdészeti szakma a különböző politikai és gazdasági változások ellenére töretlenül helyt állt, így az említett időszakban is, annak a szakgárdának köszönhető, melynek jeles tagja volt. Ne felejtjük el: középkori erdeink ebből az időszakból származnak, valamint azt sem, hogy Magyarország erdőstültsége ebben az időszakban jelentősen növekedett! Nem kell és nem is szabad erre az időszakra erdészeti szempontból szemlesütve tekintenünk. Inkább igyekezzünk helyükre tenni a dolgokat.

Tehát ennek a kornak volt aktív részese. Személyisége egyes vélemények szerint megosztó volt. Nem törekedett arra, hogy szeressék, inkább a szakmai korrektséget, újítást tartotta szem előtt. Ennek egyik, talán fő oka, a világegés poklában szétesett családjában keresendő. Családi körülményeiről, dolgairól nem beszélt, e témát tabuként kezelte. Ha erről faggatták, elzárkózott mindenfajta megnyilatkozástól. Ezt mi is tisztelben tartjuk, egy kivétellel! Szeretett felesége, a szintén erdőmérnök családban született *Istvánffy Eleonóra* korai halálát valójában élete végéig nem tudta feldolgozni. Gyermek sem örvezette meg őket. A családi problémákat, tragédiákat munkába meneküléssel igyekezett feledtetni. Óriási terheket cipelt, görgetett maga előtt, amelyekre még újabbak és újabbak rakódtak. Azt gondolta talán, hogy a rengeteg, jól elvégzett munka majd megszabadítja terheitől? Amíg fiatal volt, könnyebben vitte ezeket... Öregségére viszont a munka öröme elszállt, a terhei pedig megmaradtak. Sőt! Előterbe kerülhettek! Miközben sokat segített másokon, ő maga egyre magányosabb lett. Igen fáj neki, hogy élete értelmének tartott, szeretett szakmája is elfordult tőle. Pedig iskolateremtő munkássága alapján nem ezt érdemelte. Szakmájáért, ezen belül az erdőművelésért az utolsó lehetéig küzdött. Jogos, vagy jogosnak vélt igazáért a világ végéig is elment, perlekedett érte. Emiatt sok barátot is elveszített. Élete jól összevethető a fa, az erdő életével is. A felnövekedett fiatal, középkorú fa, erdő könnyen átvészeli a nehéz időszakokat, jól tud hajlodozni az erős szélben, meg tudja tartani magát. Ám öreg-

korára nehezen viseli a megpróbáltatásokat, növekedése leáll, letörnek ágai, egyre nagyobb árnyék vetül rá fiatalabb társai felől, gyökerei sem bírják a terhet, így már egy nem túl erős szél is derékba törí, vagy kifordítja tövestül.

1927. július 23-án született Tenkegörbéd (Gurbediu, ma: Románia), mely a Partiumban, Bihar megyében, Nagyváradtól délre, Nagyszalontától keletre található.

Iskoláit helyben, illetve Nagyváradon végezte, ahonnan sikeres felvételt nyert Sopronban az Erdőmérnöki Karra. A főiskolára kalandos körülmények között jutott el. Sopronba menet a nyugat felé vonuló nyilasok elkapták, besorozták leventének, ahonnan sikerült megszöknie. Nehéz, de szép diákévek után 1949-ben erdőmérnöki oklevelet szerzett. Egy momentumra szívesen emlékezett vissza ebből az időszakból: firmái a balek-oktatáson folyamatosan azt sulykolták beléjük, hogy az életükben tartásuk szem előtt „a bizalom, az őszinteség és a szolidaritás” hármasságot. Elmondása szerint e szerint élt, ehhez tartotta magát! 1949–1950 között a Győri Erdőgazdasági Nemzeti Vállalatnál főelőadóként tevékenykedett. Ott ismerkedett meg leendő feleségével. 1950–1952 között a Devecseri Állami Erdőgazdaság előadója volt, majd 1952–1953 között a Fejér megyei Erdőgazdasági Egyesülés erdőművelési főelőadója. 1953–1954 között az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumának előadójaként, csoportvezetőjeként dolgozott. 1954–1968 között az Országos Erdészeti Főigazgatóság erdőművelési osztályvezetője. 1968–1970 között a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium erdőművelési csoportvezetője. 1970–1975 között az Erdészeti Tudományos Intézet műszaki-gazdasági tanácsadója. 1975–1990 között az Országos Vetőmag és Szaporítóanyag Felügyelőség igazgatóhelyettese, a Mezőgazdasági Minőség Intézet Kertészeti és Erdészeti Igazgatóságának igazgatója. 1992-ben vonult nyugállományba. Szakirodalmi tevékenysége máig hatóan jelen van. Ő szerkesztette a *Magyarország erdőgazdasági tájainak erdőfelújítási, erdőtelepítési irányelvei és eljárásai* című, az egykori Országos Erdészeti Főigazgatóság kiadványát, az *Erdőművelés I-II. Irányelvek, eljárások, technológiák* című szakkönyvet, az ún. „Zöld könyvek” – *Magyarország erdőgazdasági tájai* sorozatot és még számos egyéb szakmai kiadványt.

Jelentős eredményeket ért el a szabadalommal is védett (összesen 7 szabadalom) erdőfelújítási eljárásba – komplex munkagépsorral – tuskós, gyökeres vágásterületen többrétegű lazításos-mélyműveléses végrehajtással. Az általa alkalmazott technológiával Magyarország erdőstültségi hátraléka is jelentősen csökkent!

Társadalmi tevékenysége során az OEE Erdőművelési Szakosztály tagja volt, majd 1968–1972 között elnöke. A MEDOSZ Erdészeti Bizottság tagja (1960–1968); MTA Erdészeti Bizottság tagja (1968–1990). Megkapta a Kiváló Dolgozó (1954; 1958) és a Munkaéremrend Arany fokozata (1964) elismeréseket.

2014. november 16-án otthonában elesett, combnyaktöréssel kórházba került, de állapota gyorsan romlott. Az igen gazdag, küzdelmes életpályája 2014. december 8-án ért

végét. Kívánságának megfelelően második családja szűk körében 2014. december 29-én helyezték örök nyugalomba a Farkasréti temetőben, első felesége mellé. Lelke vélhetőleg az égi erdőben végre nyugalomra talál. Reménykedjünk, hogy életének értelme: az erdő, az iránta való szeretete és az erdőinkért végzett tevékenysége nem múlik el nyomtalanul az itthon maradtakban.

Molnár Gábor

**Hubai Gruber Miklós
(1949–2014)**

Az erdészek általában korán kelők. Ők a hajdani, hajnali Falurádió adásában gyakran hallhatták a nevét. Csak közvetlen környezetébe tudta, hogy nyelvájában egy erdőmérnök hangja hozta hozzánk sajátos, min-

denre kíváncsi riportjaival a valóságot.

Fegyvereként született, hetediként egy tizenegy gyermekes családba. E népes „fészekaljban” nevelkedni, felnőttek nepekedni önmagában elég ahhoz, hogy az élet szövetségeseivel megküzdjön. Igazoltan látszik, amit csilagképe sugall, mely szerint a bolygó állásakor születettek véghezviszik, amit elterveztek.

Törökszentmiklóson járt gimnáziumba, majd állami ösztöndíjjal a felvidéki Zólyomban végzi az erdőmérnöki egyetemet. Tökéletesen elsajátította a szlovák nyelvet, melynek későbbi élete során nagy hasznát veszi.

A hetvenes évek elején – mint oly sok erdész – a termelőszövetkezetek sajátos szakmai magányában – Mikóháza és Tarnalelesz környékén – vesz részt az ország erdőterület-növelő tevékenységében. Öt év után a mátrai erdőgazdasághoz szegődött, majd a természetvédelem közkeletűjének jelentkezett.

Munkahelyei mindenre kiterjedő tanulást szolgáltattak ahhoz, hogy immár szakmailag felvértezve, szlovák nyelvtudását kamatoztatva elvállalja a Magyar Rádió szlovák nyelvű szerkesztőségében felajánlott munkát. Valósággal furdózott az új követelményekkel járó feladatokban. A sajátos zellelmiséget igénylő burokból készíthette rövidebb, hosszabb tudósításait. Szabadnak érezte magát. Szűkebb pátriájából, az ott történekről küldte anyagait a miskolci helyi, és a budapesti Kossuth adónak.

Ő is méhészkedett, mint édesapja, mely tevékenységben nagy örömet lelte. Ha méheivel bíbelődött, jól érezte magát. Az apró gyűjtőgetők soha nem csapták be.

Egyesületünkkel akkor kötött szorosabb kapcsolatot, amikor meghívót kapott az újságírók évente szervezett szakmai kirándulásaira, melyeknek minden percét élvezte. Nyitott szemmel járt, mindig észrevéve a szakma kérdéseiről nyilatkozók mögött az embert. Csillagképe szerint empatikusnak kellett lennie. Az volt.

Nem szerette a szószegő embert.

Egy alkalommal kesergett, hogy le kelle adnia egy anyagot a még novemberben is

kint legeltető pásztorokról, de „Nem volt rá érkezősem” – mondotta.

Ezeket a szakmai kirándulásokon örökös hálótársam volt. Jókat neveltünk, beszélgettünk. Amikor ígéretével bajban volt, akkor is egy szobában aludtunk. Még éjfélkor is a le nem adott, és a másnapi határidő lejártától „reszelte az ördög”.

Reggel felajánlottam, hogy leszek én a birkapásztor. Most az egyszer, ha gondolja. Vakarta a fejét és arról gyözködött, hogy etika is van a világon, a rádiózásnál meg különösen. Aztán a déli harangszó újra figyelmeztette, hogy fogytán az idő.

– No, jól van, testvérem próbáljuk meg, végül is nem veszthetek semmit, mondta. Ha nem lesz jó, nem küldöm el.

Félrehúzódtunk, és felvettük a közel ötperces anyagot. Majd fél órába telt, mert közben gurultunk a nevetéstől. Otthon este még babrált rajta, reggel meg telefonált, hogy leadták az anyagot előbb a miskolciak, majd a Kossuth is vagy kétszer. A montírozott kutyaugatás, meg a bégetés tökéletessé tette a riportot. Lelkemre kötötte, ami alól később feloldozott, hogy nehogy kitudódjon, mert a kegyes család az állásába kerülhet. Nem tudódott ki.

A humán beállítottságú erdőmérnököt nem mindennapi élettapasztalata készítette, hogy gondolatait papírra vesse. Rövidebb-hosszabb elbeszélései, novellái azután könyv formájában jelentek meg.

A rádiós Kondor Katalin írja a „Döntetlen” c. kötetének fűlszövegében:

„Ezért aztán ő bizony szembemegy a világgal: nem rohan. S mert nem rohan, van benne valami „régimódi”. Ugyanis látni valóan ráér. Ráér észrevenni a szépet, a jót, a tartalmasat, a meghatót, a szívszorítót: mindazt, amiért élni érdemes, mert emberi, s mert felemelő...”

Az a nem mindennapi megtiszteltetés érte, hogy a kötet címadó novellája szóbeli érettségi tétel volt hajdani gimnáziumában.

Hát ilyen emberként élt barátom, Hubai Gruber Miklós.

Nyugodjál békében.

Pápai Gábor

Dr. Bánky József (1938–2014)

Erdőmérnöki kitüntetéses oklevelének 1961. évi megszerzése után 1961–62. években az Állami Erdőrendezés Budapest Egre Kirendeltségén műszaki előadóként (erdőrendező) dolgozott. 1962–71. között a Nyugat-bükki Állami Erdőgazdaság, majd jogutódjának, a Mátrai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnak alkalmazottja mint mélyépítési előadó, majd erdészvezető (Felsőtárkány). A Kerületi Bányaműszaki Felügyeletségben sikeres vizsgát tett a „külféjtéses művelésű bányák biztonsági szabályzatából”, és „robbantási biztonsági szabályzatából” és vezette az erőgazdaság ilyen irányú munkáit. 1971–73 között az Észak-magyarországi Vízügyi és Közműépítő Vállalat (ÉVIÉP Eger) termelési csoportvezetője és irányítja a vállalat Borsod és Nógrád megyei építkezéseit. 1971–72. években, másodállásban tanár az egri Dobó István Gimnázium és Erdészeti Szakközépiskolában. 1973–75. között a Győr-Sopron Megyei Vegyipari Vállalatnál üzemvezető. 1976-tól 2000-ig, nyugdíjazásáig az Erdészeti és Faispári Egyetem Földmérési és Távérzékelési Tanszékének oktatója, egyetemi adjunktus.

A BME Továbbképző Intézetében „Építőipar, Geodéziai tanfolyamot” végzett. Egyetemi doktori fokozattal rendelkezett, melyet „Summa Cum Laude” minősítéssel nyert el. Rendszeresen részt vett a tanszék kutató munkáiban, jegyzetírásaiban, mérnök-továbbképző és szakmérnöki képzéseiben. Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1961. óta tagja volt. Számos szakmai előadást tartott szerzte a helyi csoportoknál. Munkásságát „Kiváló Újító” oklevél bronz fokozatával (1969.), három alkalommal „Kiváló Dolgozó” jelvényvel (1966., 1967., 1972) ismerték el.

Elszoruló szívvel, csordulól könnyel emlékezünk volt kollégánkra.

Dr. Bánky József 1975-től 25 évig volt a Földmérési és Távérzékelési Tanszék dolgozója, és vett részt a Geodézia és Fotogrammetria tárgyak oktatásában, erdőmérnök-hallgatók generációi ismerték és szerették. Oszlopos tagja volt annak az oktatói gárdának, mely a 92-es évfolyamtól «A TANSZÉK» címet kapta.

Számos kutatásban, külső földmérési munkában vállalt szerepet. Kutatási területe az erdészeti ortofotók és a fotoértelemezés. Kiváló erdészeti-műszaki szakemberként ismertük meg. Rendkívül alapos és türelmes, ember-, diák- és igazságszerető jellem volt. Sokat köszönhetünk neki. Mindig ellátott minket őszinte véleményével, tanácsaival, ami nélkül biztosan szegényebbek, mások lennénk.

Drága Jóska bátyám, valamennyi volt kollégád nevében búcsúzom.

Nyugodjál békében!

Dr. Czímber Kornél

Új belépők

Baranya megyei

Helyi Csoport: Városiné Pap Krisztina erdésztechnikus; **Buda-**

pest ÁESZ Helyi Csoport: Nagy

László egyéb felsőfokú; **Debreceni**

Helyi Csoport: Mázló Sándor Zoltán

tanuló; **Erdélyi Helyi Csoport:**

Demeter Csaba erdész, Lőrinczi Má-

téfi Tibor erdőmérnök, Jakab Gáspár

erdőmérnök, Kovács Kázmér erdő-

mérnök, László Ildikó erdőmérnök,

Szász Péter erdésztechnikus, Balogh

Ernő erdésztechnikus; **Győri Erdő-**

gazdasági Helyi Csoport: Garay

Margit egyéb felsőfok; **Kaposvári**

Helyi Csoport: Bogdán Balázs er-

dőmérnök; **Mátrafüredi Helyi**

Csoport: Tóth Veronika tanuló, Cső-

ke Márk tanuló, Velkei Viktor tanuló,

Csáki Mihály tanuló, Tari Bálint tan-

uló, Bíró Dávid tanuló, Pribelszki

Zsolt tanuló, Szabó János tanuló,

Rendek Szabolcs tanuló, Tácsik Dá-

vid tanuló, Kómár Dániel tanuló,

Batki Norber tanuló, Lengyel Ádám

tanuló, Papp Gábor tanuló; **Miskol-**

ci Helyi Csoport: Molnár Katalin

egyéb felsőfok, Horváth Ádám tanu-

ló, Darvas Tamás erdőmérnök, Dó-

zsa Viktor Zsolt tanuló; **Nagykani-**

zsai Helyi Csoport: Bekő Balázs

erdésztechnikus, Kalamár Gergő er-

désztechnikus; **Sopron Hallgatói**

Helyi Csoport: Kazal Márton Kál-

mán egyéb középfok; **Soproni He-**

lyi Csoport: Zámbo Zoltán erdész-

technikus; **Vértesi Helyi Csoport:**

Kiss Szilárd erdésztechnikus; **Viseg-**

rádi Helyi Csoport: Varga Éva

egyéb felsőfok; **Zalaegerszegi He-**

lyi Csoport: Dr. Cey-Bert Róbertné

egyéb felsőfok.

